

KS. HIERONIM FEICHT CM

I. KALENDARIUM

1894

Przychodzi na świat 22 IX w Mogilnie k. Gniezna w rodzinie Stanisława (z zawodu murarza) i Martyny z Michalskich.

1904

Rozpoczyna naukę gimnazjalną w krakowskim Małym Seminarium Księży Misjonarzy.

1909

Zostaje przyjęty do Zgromadzenia Księży Misjonarzy, w którym trzy lata później składa śluby zakonne.

1914

Zdaje maturę w V Cesarsko-Królewskim Gimnazjum (klasyczne) w Krakowie. Rozpoczyna czteroletnie studia z zakresu filozofii i teologii w tamtejszym Instytucie Teologicznym Księży Misjonarzy. Pobiera lekcje fortepianu, organów, teorii muzyki oraz kompozycji u Bolesława Wallka-Walewskiego.

1917

Z rąk bp. Adama Sapięhy otrzymuje w katedrze na Wawelu święcenia kapłańskie.

1919–1922

Studiuje w Konserwatorium Polskiego Towarzystwa Muzycznego we Lwowie (klasa kompozycji Mieczysława Sołtysa).

1922–1925

Odbywa studia muzykologiczne w Uniwersytecie Jana Kazimierza, zakończone obroną rozprawy doktorskiej *Kompozycje religijne Bartłomieja Pękiela* (promotor: Adolf Chybiński).

1927–1928

Przebywa w Szwajcarii. W Uniwersytecie Fryburskim studiuje teorię i praktykę chorału gregoriańskiego (opiekun: Peter Wagner). Po zakończeniu tych studiów i powrocie do kraju skupia się na badaniu muzyki polskiej okresu baroku.

1930

Zostaje mianowany profesorem Wyższej Szkoły Muzycznej Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Warszawie; wykłada na tej uczelni historię muzyki. Nawiązuje współpracę i przyjaźń z rektorem Szkoły, Karolem Szymanowskim.

1932

Po ustąpieniu Szymanowskiego z funkcji rektora, Feicht opuszcza Konserwatorium i przenosi się do Bydgoszczy, gdzie administruje parafią św. Wincentego à Paulo (kierując m. in. budową okazałego kościoła parafialnego).

1935–1939

Pracuje w Krakowie. Prowadzi wykłady z teorii muzyki w tamtejszym konserwatorium, wykłada również historię muzyki, historię Kościoła oraz patrologię w Instytucie Teologicznym Księży Misjonarzy na Stradomiu.

4 XI 1937 uroczyste święcenie sarkofag Karola Szymanowskiego w Kościele na Skałce.

1939–1945

Lata okupacji spędza w parafii księży misjonarzy na zakopiańskiej Olczy, gdzie prowadzi tajne nauczanie i komponuje (*Missa Pastoralis in defectu primi tenoris; Missa pastoralis sine tenore*)

1946

Przenosi się do Wrocławia. Zostaje kierownikiem Zakładu Muzykologii w Uniwersytecie Wrocławskim, kapelanem uniwersyteckim oraz proboszczem parafii św. Anny na Oporowie. Habilituje się w Uniwersytecie Poznańskim na podstawie rozprawy „*Ronda*” Fryderyka Chopina.

1949–1952

Pełni funkcję pierwszego rektora Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej we Wrocławiu, a później – dziekana Wydziału Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki. Od 1951 roku (na zaproszenie Zofii Lissy) wykłada w Zakładzie Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego. W 1952 zamieszkuje na stałe przy Kościele Św. Krzyża w Warszawie.

1953

Po śmierci Adolfa Chybińskiego przejmuje część jego obowiązków dydaktycznych, prowadząc zajęcia w Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

1954

Wchodzi do władz Związku Kompozytorów Polskich. W latach 1954–5 pełni funkcję członka Zarządu Głównego, potem (1955–7) – wiceprezesa, i – ponownie – członka Zarządu (1963–4).

1956

Organizuje Katedrę Muzykologii Kościelnej w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim (z którym połączy go dożywotnia współpraca). Pełni tam funkcję kierownika Zakładu Muzyki Religijnej. Bierze udział w Międzynarodowym Kongresie Mozartowskim w Wiedniu.

1957

Wspólnie z Zofią Lissą organizuje Ośrodek Dokumentacji i Inwentaryzacji Zabytków Muzycznych przy Katedrze Muzykologii UW (przekształconej rok później w Instytut).

1958

Obejmuje kierownictwo Zakładu Historii Muzyki Polskiej w Instytucie Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego.

Badania Feichta zaczynają koncentrować się na muzyce polskiego średniowiecza.

1959

Missa Re-La Feichta (kompozycja na 4-głosowy chór męski z organami) zostaje odznaczona II nagrodą *ex aequo* (I nie przyznano) w konkursie na mszę łacińską „In honorem S. Vincentii a Paulo”, zorganizowanym w Krakowie przez Zgromadzenie Księży Misjonarzy.

1961

Zostaje mianowany profesorem zwyczajnym Instytutu Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego.

1962

Wspólnie z Jerzym Woronczakiem i Ewą Ostrowską, publikuje monografię *Bogurodzica*. Michał Bristiger pisze o muzykologicznej części tej książki: „Otrzymaliśmy (...) wzorcowy przykład filologii muzycznej, w której historyczna dociekliwość łączy się harmonijnie z obiektywną postawą badawczą, a zmysł krytyczny – ze ścisłością myślenia, bynajmniej nie przeszkadzającą pięknemu piarstwu naukowemu, tak charakterystycznemu dla wszystkiego, co wychodzi spod pióra tego autora bez względu na to, czy mamy do czynienia z wywodem historycznym, analizą muzykologiczną lub podręcznikiem techniki muzycznej”.

1962–3

Wykłada kontrapunkt staroklasyczny w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie. Od 1963 prowadzi serię wydawniczą *Antiquitates Musicae in Polonia*.

1964

Uczestniczy w IX Międzynarodowym Kongresie Muzykologicznym w Salzburgu. W Uniwersytecie Warszawskim uroczystość świętowane jest jego siedemdziesięciolecie.

1966

Z Zofią Lissą i Andrzejem Szwalbem (dyrektorem Filharmonii Pomorskiej) Feicht inicjuje międzynarodowy festiwal *Musica Antiqua Europae Orientalis* w Bydgoszczy.

1967

Wczesną wiosną, już ciężko chory, otrzymuje z rąk współpracowników i uczniów księgę pamiątkową *Studia Hieronymo Feicht spetuagenario dedicata*. Umiera kilka dni później, 31 marca, w Warszawie. Zostaje pochowany we wspólnym grobie księży misjonarzy na Starych Powązkach.